

Pohádka o střílejícím kováři

Bylo nebylo. Na konci strašné války mezi draky se do chudé rodiny krasopisce narodil malý Honzík. Vždy chtěl být kovářem, ale osud ho zavál trochu jinam. Malý chlapec dospíval ve velkého Honzu, učil se práci se železem a hodně cvičil. Odměnou za účast na celokrálovském cvičení bylo setkání se střeleckou jednotkou. A zde začala jeho dlouhá cesta za slávou.

„Přihřčela motorka a přijeli a řekli, hele Honzíku, člověče, my jsme se rozhodli, že tě odměníme. Vezmeš si plavky a ručník, tehdy a tehdy, budeš v Budějovicích, vlakem, odsud už vás odvezou na Lipno, je tam velký tábor a ty to máš za odměnu, ty máš 14 dní koupání, abys věděl. Já jsem tam přijel, no a k mému velkému údivu se tam konalo soustředění nejlepších krajských juniorů jihočeského kraje ve sportovní střelbě, ale já měl ručník a plavky.“

Střelci si nakonec Honzíka mezi sebou nechali a jemu se střelení zalíbilo tak, že brzy snil o tom dostat se ke královské střelecké jednotce. Jenže ouha.

„Po přijímači jsme šli ta naše pětice vybraných sportovců na Duklu. Já z nich suverénně nejlepší výkonnostně. Tak ty čtyři vzali, no a mně řekli soudruhu Kůrko, víš nesmíš se zlobit, ale jako ty se svými pěti dioptriemi nemáš uplatnění ve vrcholovém sportu. Po několika dalších letech jsem zjistil, že to ani nebyly tak ty brýle, jako potřebovali udělat jedno protekční místo pro pražského závodníka.“

Honzík se však nevzdal, nacvičoval střelbu dále, a nakonec vyhrál královský přebor.

„Vyústilo to v to, že 1. ledna 1963 jsem opět se vrátil do Dukly Praha v Kobylisích, kde jsme měli v té době sídlo. Byl jsem štěstím celý bez sebe, že jsem skutečně dostal dukláckou bundu, kabát, malorážku, patrony. A opravdu jsem se tvrdě vrhnul na ten trénink.“

Po dalších dvou letech, když se mladý voják procházel kolem řeky, zahlédl nádhernou dívku skákající do jezu a hned se do ní zamiloval. A do roka už si ji bral za ženu.

„Jo manželku jsem poznal kousíček od střelnice. A bylo mi těch 21 let. Stačilo nám rok, jsme spolu chodili a po roce jsme se brali.“

Po mnoha cvičeních a úspěšných střeleckých soutěžích, kde se stále zlepšoval, se Honzík připravoval na turnaj nejlepších rytířů celého světa. Jenže v té době se nad rozvíjející království přihnala strašlivý rudý drak.

„Ten osmašedesátý prakticky, přijeli nám Sověti ukázat, a ne nám, ale těm západním mocnostem, jak byla stanovená v Postupimi demarkační čára, jako v podstatě kdo, kam smí.“

Lidé v království byli nešťastní a rozzlobení, jak snadno si jejich zemi drak podmanil, a tak alespoň doufali, že jejich rytíři ukáží svou chrabrost na turnaji v daleké zemi. Cesta k vítězství byla napínavá.

„Tam ještě nebyla elektronika, tak každá ta rána, když jela nahoru tak měla svoji signalizaci, ten vojáček, a i když já jsem měl 58 desítek, tak on mi jich tam namaloval jenom 53, takže výkon byl 593 bodů, ale ten neoficiální. Trvalo to hodinu a půl, než se to spočítalo a překontrolovalo. Obrovský očekávání, protože se čekalo na každou medaili, jako na obrovský smilování.“

Honzík nakonec zvítězil a nebyl sám. Také další rytíři z království ukázali aspoň takto rudému drakovi chrabrého ducha. A jak Honzík vnímal protest členky družiny Věry Čáslavské?

„Protestovala pouze tím postojem na stupních vítězů, to jsem plně chápal, v té době jsme všichni byli opravdu zajedno. A fakt je to, že když to potom člověk hodnotí zpětně, ty její soupeřky, ty za to totiž vůbec nemohly.“

Stal se kapitánem v královské gardě a měl velkou možnost ovlivňovat další mladé snílky. Po čtyřech letech se chtěl znova zúčastnit turnaje, ale dopadlo to jinak.

„Žena mi vždycky vyčítá, že jsem nemusel všechno tak komentovat, jak jsem komentoval, že jsem mohl být třeba jako dál, že jsem mohl se zúčastnit další olympiády, dalšího mistrovství světa. Že jsem si dovolil říct jednomu vysoce postavenému funkcionáři z UV, že teda mluví do sportu, když neví ani, z který strany se nabíjí malorážka, no a tahle věta, protože jsem byl trošičku asi prostořeký, stačila k tomu, že jsem skončil jako pátý náhradník. A vím, že prostě základem všeho je říkat pravdu. Ne, nehrát si na něco co nejsem a nepolevit.“

Dnes, když je již drak poražen, Jan organizuje mezinárodní soutěže, vychovává mladé střelce a je patriotem svého království. A co by Jan vzkázal dalším generacím?

„Aby si vážili toho, že žijí v České republice, je to nejkrásnější země, jakou jsem kdy zažil. Proto opravdu chraňme si to, co máme tady krásného.“